

to Kamre, kunde i høieste Grad misbillige en Foranstaltning af Justitsministeren, uden at være istand til at sætte den ud af Kraft, saa længe de selv ere samlede. Det spøder min republikanske eller rettere sagt min konstitutionelle Sands, og naar det ærede Medlem er i den Grad angstelig for Republikken, fremkalder han ved denne uhyre Grad af Vængstelse Følelser for Republikken, som slet ikke ere tilfede. Det ærede Medlem overdriver i den Grad, at han vil stemme mod Loven, naar denne Bestemmelse staar der, men Udvalgets Medlemmer have ikke drømt sig til det Forslag; Udvalget i sin Helhed optraadte med en Del Ændringsforslag, som vare lempede saaledes, for at de kunde gaa glat gennem Salen, og det lykkedes. Blandt disse Ændringer var denne, som ikke var et Lune, men som opstillede for at berolige Sider i Udvalget, som vare angstelige for, at man gav for Meget. Kunne de Herrer tilhøre idag sætte det Ændringsforslag igennem, som de have stillet, saa stemmer jeg imod Loven; hvad de andre Medlemmer ville gjøre, veed jeg ikke, men jeg har i saa Tilfælde ikke Garanti nok; men jeg vil end yderligere, hvis jeg lever den Dag, at Anstalternes Udstrækning kommer under nærmere Debat, være blandt dem, der ville være mere indskrænkende med Udgiftsbewillingerne, end jeg ellers vil være tilbøielig til. Denne Paragraph har virkelig, som den ærede Minister antydede, saa stor Betydning, det er ikke uden Grund, at Ministeren sagde, at det kunde være en Anstødssten at tage den bort, den har for Medlemmer af Udvalget havt sær Betydning for, at de kunde slutte sig til Loven i dens Helhed. Jeg vil just ikke opfordre det ærede Medlem til at tage Forslaget tilbage, thi efter hans Uttring om, at han vil stemme mod Loven, hvis det ikke vedtages, kan jeg forsaa, at han ikke vil frasalbe det; men vil han ikke det, vil jeg meget anbefale Thinget at holde sig til den Beslutning, det vedtog med Tilslutning af Ministeren og hele Udvalget.

Rimestad: Ja, jeg indlader mig meget nødig i en personlig Diskussion med det ærede Medlem, der er Ordfører; men jeg skal dog blot gjøre den Bemærkning, at han har taget aldeles feil, naar han tror, at jeg skulde have overset det Ændringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 6. Det har jeg meget godt set, men jeg talte før om, hvad der efter min Formening havde fremkaldt den stærke Villie imod den paa-gjældende Bestemmelse, og antog, at denne var foranlediget ved den Form, Bestemmelsen havde faaet ved 2den Behandling. Det, som det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 6 gaar ud paa, er iøvrigt Noget, som aldeles ikke vil hjælpe paa den Side af Sagen, at den Foranstaltning, der er truffen af Ministeren, sættes ud af Kraft ved en samstemmende Beslutning af Rigsdagen, thi det

hedder jo, at de af Regjeringen trufne Foranstaltninger skulle have, naar en samstemmende Beslutning herom vedtages af begge Rigsdagens Thing. Hele Forfjellen er altsaa den, at man overlader det i Formen til Ministeriet selv at foretage Ophævelsen, men dette har i den Henseende kun at adlyde den af Rigsdagen trufne Beslutning.

Ordføreren (Steenstrup): Det forekommer mig, at det ærede Medlem maa indrømme, at naar man ser paa den første Redaktion, kunde det se ud, som om Foranstaltningen var sat ud af Kraft ved den af Rigsdagen tagne Beslutning. Det har selv Udvalget fundet ikke var Meningen, og derfor er det gaaet ind paa den anden Redaktion, hvori der ligesom ligger, at Beslutningen af Rigsdagen ikke sætter Foranstaltningen ud af Kraft, men i Genhold til denne Beslutning sætter Justitsministeren den ud af Kraft.

Smith: Jeg har begjæret Ordet for at udtale, at det ikke er Formen af den Bestemmelse, der findes i Lovforslaget, som har bevæget mig til at tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 5. For mig er Bestemmelsens Indhold fuldkommen ligesaa uhyggelig som Formen. Jeg kan ikke berolige mig ved, at det er en ny Myndighed, der her er indrømmet Justitsministeriet, og som derfor kunde knyttes til visse Betingelser. Mig forekommer det at maatte være afgjørende, om den Myndighed, som her er Spørgsmaal om, er en saadan, som efter sin Natur maa være administrativ. I saa Fald tror jeg, at rette konstitutionelle Grundsatninger træve, at Myndigheden ogsaa er og vedbliver at være hos Administrationen og ikke gaar over til den lovgivende Myndighed eller nogen Del af denne. At nu Karantænevæsenet i sin Almindelighed ordnes ved Lov, er naturligvis klart, men det er tillige Noget, som er bestemt til ikke til alle Læder at virke ens, det er, naar Faren er tilfede, at de vedkommende Bestemmelser i deres fulde Udstrækning bør sættes i Kraft. Det er altsaa Noget, der ikke egner sig til at afgjøres ved en ny Lov, og som det forekommer mig heller ikke egner sig til at afgjøres ved en foreløbig Lov i hvert enkelt Tilfælde, det er netop naturligvis en Administrations sag at sætte Karantænelovgivningen i dens fulde Virksomhed, naar Anledning dertil og Nødvendighed derfor er tilfede. Naar man nu altsaa knytter en saadan Bemyndigelse til den Betingelse, at den lovgivende Magt ikke skrider ind, da forekommer det mig, at man forlader gode konstitutionelle Grundsatninger. For mig er det ingen Tvivl, at noget Lignende er flet i Lydsland. Jeg anser Lydsland for alt Andet end et konstitutionelt Münsterland i begge Retninger. Gud fri os fra, at vi skulde have saa Lidt ud af vor Forfatning, som det meget ofte viser sig, at man i Lydsland har fra Folke-